

Og bouden siar sig — amars hude
 Gan safam þharaa wiðt glori! —
 Og sagti barnet, som man sate
 Gæt skulle þiðna nagoð stort; —
 Og hvar en mæste nu mæðsiðna,
 Gætt enlægt með naturnens lag
 En litten flicke el san þiðna
 En duglig færl i all þu dag.
 En tæpmann af bet ratta slægt,
 Som sliðer tobat, tæst, tæus,

Man talar nu om Willens bössa,
Der Moses stod i forna dar;
Då beräst ser man tydligt följa,
Att posten blir en utmärkt sak. —
En gumma bod, som visste tånen
Gos meniskan ej till år,
Hon framtröm flutigt med de rönem,
Att blott en flida rödes der. —

(d) många andra fladdertunnor,
 (e) nu i höga tantes tåf, —
 (f) postarne i menings fresa,
 (g) båtman brunnna i sin fens,
 (h) alla fresa nu tillfä
 (i) detta anonyms ens *).

- 2 -

Då strifet hörde en matrona,
 Af torgets ädla handelsstat,
 Som ganska wördig war fring ro'na,
 Då ej såg ut att wara flat; —
 Wettgirig war hon; — hon war qwinna; —
 Då kunnstapstrådet älska de, —
 • Se'n Ewas tid de alltid briuna
 Att allt ting weta, höra, se. —

De frukta icke troll, ej satan,
När kunslapsförsten stillas will; —
Och uppå torg, på öppna gatan,
Der törs wäl fan ej hålla till,
Så tänker gumman, — ty policen
Wißt grepe då den djefwulskar!; —
Ty honom hände den surprisen
Wißt att han här ej sîd förswar.

Hon råder — bonden henne följer;
De öppna lådan! — se min sann!
En kärleksphant den i sig böljer, —
Ett litet barn man deri sann! —
Det låg der med en sudd i munnen, —
Uppå sin lilla snygga bädd,
En hada oafä der blef sunnen, —
Då blef blef bonden, flat och rädd.

Ru hålles Rådstu! — fästargummir.
Och månglerstor och arbetsfolt

Will staden kom det här om dagen
En bonde, för att sälja råg
Och smörja ståtligt landtbomagen,
Känste i frogens sinfelwåg;
Ty gammal sed är bonden trogen,
När han utfålt hwad som han har,
Då offrar han också på frogen
Och med ett stadsrus hem han far.

Han stod på torget och fundera'
 Och flådde sig; — (Så war hans sed!)
 Ty skall en boude spekulera
 Ej håret wara får i fred; —
 Der will han tankarne framrifiwa;
 Fast oftast annat han der får;
 Så rimmaren när han skall strifiwa,
 Först riswer strupen med en tår.

En jungfru kom — i våra tider
En jungfru moder wara kan;
Ej hennes ofskuld något lider,
Så länge hon ej fått en man; —